

ANTİ KOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

esiz ve kölelerin bülteni

* **“Komünist Parti” Meraklılarının
DİKKATİNE!..**

* **Eski Bir “Meraklı”nın İtirafı**

TÜSTAV

ARALIK 1988

YIL: 2 (+ 17) SAYI: 3 (+ 37) 1000 TL. (KDV Dahil)

ANTİKOLONYALİST MÜCADELEYE

KATKI

Kurucuları : A. CERRAHOĞLU (KERİM SADİ)
ALİ ERGİN GÜRAN

Sahibi : Ali Mete

Genel Yayın Yönetmeni : Mahmut Açıksöz

Yazı İşleri Müdürü : Cumhuriyet Aksel

Şimdilik Üç Ayda Bir Çıkar.

«İlan Kabul Edilmez»

Adres : Atatürk Mah. Mandıra Sk. K Blok, D. 2,
Ümraniye / İSTANBUL

Dizgi - Baskı : EKİM MATBAASI

Son Baskı Tarihi : 24.11.1988

Legal Komünist Parti Kurmaya ve Kurdurmaya Tevessül Edenlerin DİKKATİNE!..

Dolaylı da olsa hâlâ provokasyona devam ediyorsunuz. Fuzuli lâfazanlıklarla gündemi meşgul edip esas işi, genel gidişi boğuntuya getirmek istiyorsunuz. Anti kolonyalist mücadelenin, esas mecrasına kanalize edilmesine veya iç dinamik programın formüle edilerek uygulanmasına engel olmaya çalışıyorsunuz. Ama nâfile, bütün bu çabalar, tarihe ayak diremeler ve çamura yatmalar olarak geçecektir.

Biz diyoruz ki gelin bize «biraz nefes aldırın» da şu «iç dinamik programını» çıkaralım... Uygulamada kolonyalizm geriletildikçe pratik içinden bir progresist partinin kadrosu zaten çıkacaktır...

Sayın Turgut Özal doğru söylemektedir. Hiçbir kolonyal yönetimin alternatifi yoktur, hiçbir kolonyal yönetim kendine alternatif çıkarmaz, çıkaramaz. Kolonyal yönetimlerde ancak yedek memur kadroları bulunur ki hiçbiri diğerinden farklı bir program uygulayamaz. Bizdeki parti adındaki kadroların ayriyeten yüklendikleri bir görev de «demokratiklik gösterisi» memurluğudur. Ama bu kadar fazla memuru da bu altyapı, bu ekonomi çekmez, çöküverir...(*)

(*) Bir ülkede koloni ekonomisinin asli unsurları olan ve birbirini vareden Askerlik, Bankerlik, Tüccarlık, Fahişelik, Pezevenklik, Taşeronluk (Müteahhütlik), Fason İmalâtçılık (Montaj Sanayii de olabilir) vs. gibi meslekler erbabı sayıca artıyor ve güçleniyorsa, üstelik yerleşik sivil bir toplumun sosyo-ekonomik yapısının asli unsurları olan «Bilim adamlığı», sanatçılık, sanayicilik vs. gibi meslekler erbabı ortadan siliniyorsa o toplum süratle kolonileşiyor demektir.

Bu durumda nasıl oluyor da komünist parti kurmaya, kurdurmayaya çalışıyorsunuz? Bu görüntünün gerçekliğine kimi inandırabilirsiniz? Kimleri inandırmayı plânlıyorsunuz?

Tevessül ettiğiniz işin samimi olan tek yanı, olsa olsa bir «dış dinamik» olayından, Sovyetlerdeki yeni açılmadan etkileşim, daha doğrusu haber alma (veya tüyo alma, kopye çekme) kanalı açmak isteği olabilir.

Milli Kurtuluş Savaşı denilen anti kolonyalist kalkışmamız sırasında da Mustafa Kemal'in direktifleri ve gözyumması ile —1917 ihtilâline— böyle kanallar legal ve yarı illegal olarak açılmıştı. Ama o zamanki bu kanalların emperyalist istihbaratına açık olması düşünlümezdi. Belki daha sonraları Şefik Hüsnü vasıtasıyla Batıya istihbarat sızıntısı verilmiştir...

Ancak bugün legal olarak kurulacak bir komünistler klubü tamamen kolonyalistlerin dolayısıyla emperyalistlerin gözetimi ve hatta denetimi altında çalışabilecektir. Sovyetlerdeki ve sosyalist ülkelerdeki değişimlerden gelecek haberler emperyalist sansüründen, redaksiyonundan geçerek gelecektir.

Dolayısıyla 1920'lerdeki grupların hazin sonları hatırlanırsa, kurulması ve kurdurulması düşünülen komünist klüplerinde bulunabilecek dürüst ve namuslu kişilerin, türlü emperyalist komplolarla haydi haydi harcanabileceği ihtimali gözden irak tutulamaz. (*)

Bu kritik durum muvacehesinde şu sıralarda Türkiye'de bir legal komünist partinin kurulması ve kurdurulması gereğine samimi olarak inananlara, —alternatifini de işaret ederek— bir öneride bulunmak istiyoruz: **Gelin ilericiliğin, sosyalizmin, komünizmin temel kavramında, ana kavramında yani «emek» kavramında anlaşalım... Şayet anlaşırsak kuracağınız veya kurduracağınız legal komünist par-**

(*) Zaten —ırk olarak— Türklerin başına ne geldiyse «ya meraktan ya yarıktan (kılıçtan)» gelmiştir. Mesela Orta Asya'da Çinlilerin asimilasyon tasallutuna uğramaları meraktan, Avrupa'daki yenilgileri de yarıktan kaynaklanmıştır. Eu merak ilmi bir tevessüs değil espri ile anlamayı, anlamayı daha doğrusu kaynaşıp hoşlaşmayı amaçlayan «oyunbazlık» anlamında ilkel bir meraktır. Böyle bir merakla uygar dünyadan birşeyler öğrenebilmek mümkün olsaydı herhangi bir «yamyam» kabilesinin büyücsü de bir bilim adamından en ileri buluşlarını —«tüyo» alarak— öğrenebilirdi.

tiye katılmamakla beraber anti kolonyalist iç dinamik program uygulayıcıları olarak, samimiyetinize inanarak kuruluşunuza yönelecek —nereden gelirse gelsin— her türlü saldırıya karşı sizinle beraber olacağız... Ama şayet anlayamazsak veya muhatap çıkmazsa kuruluşunuza veya kuruluş çalışmalarınıza karşı halkımızda oluşacak en ufak bir gıcığı (alerjiyi) hissettiğimiz an, herkesten önce biz sizi bütün gücümüzle ve her vasıtayla lânetlemeye başlayacağız... Ve bundan böyle artık kurunun yanında yaş da yakılamayacak... Çünkü «12 Eylül» döneminde bunun tam tersini yani ancak yakılacak yaşları tutuşturmaya yetecek kadar kurunun yakıldığını da gördük...

Tabii herşeyden önce böyle somut önerilere muhatap olabilmek için aranızda adam gibi adamların bulunması, sorumluluk alması gerekir. Ancak yine de işin ciddiliğini vurgulamak bakımından önerimizi şimdiden —analoji metoduyla— biraz daha açmayı yararlı görüyoruz; çünkü bütün bunlara rağmen oyunbazlık histerisinde tırmanarak, hâlâ «birkaç tane komünist partisi, kurdururuz fikirleri hoşumuza gitmeyenlerin veya anlayamadıklarımızın hepsi, hevesine, merakına göre girecek bir yuva bulurlar.» diye düşünebileceklerin nasıl «gaflet, dalalet hatta hıyanet» içinde olacakları daha iyi anlaşılın:

Matematik, Fizik gibi tabii bilimlere âşına olanlar bilirler ki bir teorinin geçerliliğini yitirdiği sahalara gelindiğinde onun temel prensiplerinin, ana kavramlarının soyutlanmasına (genellendirilmesine, şümullendirilmesine veya inceltilmesine) gidilerek, teorinin «extension»ının veya genişletilmesinin veya —eski deyimle— yeni sahalara «temdidi»nin yapılması gerekir. Bazen de bunun tersi olur. Bir teorinin temel prensipleri, ana kavramları soyutlanarak teori genişletilip o âna kadar görülmemiş veya deneysel olarak bulunmamış sahalara, alanlara teorik olarak keşfedilir.

Mesela Fizik Biliminin «Dinamik» teorisinin ana kavramı «kütle»dir; çünkü kütsüz hareket düşünülemez. Ne var ki bu kavram bu asrın başlarına kadar hemen hemen «ağırlık» kavramı ile aynı şeymiş gibi düşünülebiliyordu; veya en azından, değişken kütle, zaman ötesine doğru gidebilen kütle, sonsuza giden kütle hiç düşünülemedi. Çünkü kütleli ancak dünya çapında düşünme alışkanlığı vardı. Zaten o zamanlar uzaya Tanrı karışıyordu ve görebildiğimiz uzay cisimlerinin bile ancak bir takım dini ve mistik anlamları vardı. Ancak Einstein'ın izafiyet kuramından sonra kütleli evrensel tarifi

yapıldı. Yani kütlenin her zaman ve her yer için tarifi yapılarak bu şekilde dinamğin bütün kanunları zaman boyutundaki her üç boyutlu mekân için teşmil edilmiş yâni dinamik teorisi uzay için genişletilmiş oldu.

Marxizme gelince... Bilindiği gibi «Tarihi Materyalizm» bunun baş teorisidir. Bu teorinin ana kavramı da «emek»tir. Bu «emek» kavramı Batı'da, sanayi devrimi süresince, sanayi toplumunun hâkim fikirlerinin ağır ideolojik baskısı altında adetâ «meta üretimi yapan emek» yani pazar için «çoğaltma üretimi yapan emek» yani «kendisi meta olan emek» veya «iş» kavramı ile özdeş gibi düşünülmüştür; veya en azından, «zaman» kavramını da doğuran «emek», zaman ötesine doğru gidebilen «emek» hiç düşünülemediği. Yani iş yapmayan «emek»in ne menem bir şey olabileceği hiç düşünülmediği gibi, «zaman»ın bu teoride de izafi olabileceği hayal bile edilememiştir. Çünkü «emek» en fazla, meta üretimi yapan sınıflı toplumlarda, piyasa ekonomisine, para ekonomisine geçmiş toplumlarda düşünme ve parasal representasyonu (gösterilişi) ile değerlendirme alışkanlığı ağır basmıştır. Buna göre «zaman»ın kölesi olarak bilinip kullanılan «emek» nasıl olur da «zaman»ı doğurmuş olabilirdi?... Bunun neticesi olarak yakın zamanlara kadar da, insanlığın ilk dönemleri, «vahşet» diye adlandırdığımız dönemleri, «ilkel komünal toplum mutluluğu» gibi ifadelerle mistik bir şekilde idealize edilmiş ve kalite farkı ile tekrar ulaşacağımız bir cennet olarak vaadedilmiştir.

Yani fizikçilerin ulaşamadıkları (bilemedikleri) uzayı yorumlamak için dincilerle mücadeleye giren astrologlar gibi klasik marksistler de tarih öncesini, daha doğrusu insanlığın vahşet dönemini yorumlamak için yine dincilerle kapışmışlardır. Hem de iki taraf da o dönemdeki insanların iyi insanlar veya peygamberler olduğuna inandıkları halde kapışmışlardır. Burada şu noktayı özellikle vurgulayalım ki burada sözkonusu olan politik bir taktik değildir; sözkonusu olan, dinin bilimsel izahıdır...

Lenin, Marksizmi, bir takım taktik ve öğretilerle anti kolonyalist boyut kazandırarak pratikte Rusya'ya kadar sündürüp uygulayabilmiştir. Ancak 1917 nin idealist devrimcilerinin büyük ütopyası «Hindistan Devrimi» gerçekleşememiş, gerçekleşemediği gibi doktrin orada bir «komünistler kulübü»nden başka birşey de bırakamamıştır.

Hatta bugün bu öğreti, Sovyetlerin büyük devlet imkânlarına rağmen Afganistan'da bile şiddetli alerji ve reaksiyon yaratmıştır.

Çünkü Lenin'in Rus İmparatorluğundaki halkların Çarlığa karşı duydukları nefreti kullanarak sağladığı birlik, bilimsel bir anti kolonyalist program uyarınca gerçekleşmemiştir.

Artık rahatça görülmektedir ki Marksizm-Leninizm, fakir ve geri kalmış halklara, ilkel bir ayaklanma çağrısı yapmaktan başka birşey verememekte, öğretememektedir. O halde ciddi bilimsel bir çalışma ile Marksizmin bu bölgelere, alanlara teşmilinin, temdidinin yapılması gerekmektedir. Bunun için ise herşeyden önce «emek» kavramının evrensel tarifinin yapılması gerekmektedir. Yani «emek» kavramının her mekândaki, dünyanın her yerindeki halklar için ne anlama geldiği, aynı zamanda geçmişte —«zaman»ın başlangıcına kadar— ne anlamlara geldiği aksiyomatik olarak bulunup çıkarılmalıdır. Yani bu da demektir ki «emek» parasal gösterilişlerinden bağımsız olarak değerlendirilebilmelidir.

Bu 1917'nin idealist devrimcilerinin radikal bir şekilde uygulamaya kalktıkları bir «parayı ortadan kaldırma hevesi» değildir. Bu, bugünkü seviyesine ulaşan bilimlerin hemen hepsinin tahkik edip onaylayacağı bir teorinin (genişletilmiş tarihi materyalizmin) dünyadaki bütün geri kalmış halklar tarafından benimsenip maddi güç haline gelerek uluslararası tekelleri duraklatma, geriletme ve tecrit etme mücadelesi demek olacaktır.

Çünkü bugün uluslararası tekeller gelişen komünikasyon (ulaşım, haberleşme ve oyun değil oyalama) teknolojisini kullanarak insanları bir hayvan mesabesine indirgemek üzeredir. Çünkü insanların tüm emeğini tüketim karşılığı kapatmaktadır. Halbuki tüm çabası veya yaptığı iş, yalnız ihtiyacı olan tüketim karşılığı olarak alınan mahlûklar hayvanlardır. Çünkü hayvan iş yapar ama «emek» vermez. Emek insana ait bir kavramdır... Ama bal yapan arı ile, meta üretimi yapan bir işçi arasında ne fark vardır? Birinin emek verdiğini, ötekinin içgüdüsel çaba gösterdiğini vurgulamak yetmez. Kaldı ki meta üretiminde gittikçe artan ve yaygınlık gösteren bir şekilde robotlar da kullanılmaktadır artık... Robotun etkinliğine de emek mi demeliyiz? Bu farkı açık seçik göstermedikçe «emek» kavramını da bilimsel şekilde kavrayamaz ve mistik yorumları ile oyalanarak emperyalizmin tekellerine yem oluruz.

Çünkü saldırgan tekellerin ideologları iki yüzlülükte o kadar pervasızlar ki, bir yandan insanlığın ilk büyük emek mahsulleri olan muazzam tapınakları, tanrı heykellerini, sunakları vs. dini eserleri bazı müstebit hükümdarların keyfi emek gasbı olarak açıklayıp kendilerinin ne kadar müşfik ve hakkaniyetli olduklarını ispata çalışırlarken bir yandan da dinin iyi birşey olduğunu, dini ibadet ve nasihatların faydalı olduğunu vaaz etmektedirler. Klasik Marksistlerin ise şimdiye kadar yaptıkları, bu ikiyüzlülüğün sebeplerini ortaya çıkarmak yerine, onların birinci tezlerine aynen katılıp ikincisine karşı çıkarak, düştükleri açmazda bocalamaktan ibaret kalmıştır. Çünkü bir «ilkel komünal toplum» ütopyesi, bir «cennet» kavramından daha az mistik değildir... Halbuki insanlığın, bolluk dönemlerinin tüm emeğini vererek meydana getirdiği o muazzam eserlerin oluşum fenomeninde, sırf eserlerin piyasa değeri (meta değeri, parasal değeri) yok diye maddiyat görememek bir «çifit» saplantısı değilse aşırı bir obsesyon halidir.

Evet «tarihi materyalizm» teorisi artık Hindistan'a kadar teşmil edilebilir, genişletilebilir ve genişletilmelidir. Bu aynı zamanda Avrupa'dan çıkan bir düşüncenin oryantasyonuna gidilmesi demektir. Ancak bu gidişte kolonyalist Doğu Roma'nın nasıl yıkıldığını yani Doğu Roma'nın kıstasları dışında bir emek değerlendirilmesinin, emeğin ölçülüp tartılır gibi somut bir kalite sıralamasının nasıl yapıldığını iyice öğrenmemiz gerekir. Çünkü bir dinler mezhepler, halklar mozayığında bin yıllık bir imparatorluğun yıkılışını yalnızca bir «Türk Ruhu»nun gücüne bağlayamayacağımız gibi, uygarlığın Batıya geliş yolunu tersine doğru katederken, Hint uygarlığının köprüsü olan Mezopotamya uygarlığının kast sisteminden bakiye halklarını, yani geçmişte islami felsefeyi, düşünceyi derin bir şekilde etkilemiş ve bugün hâlâ «Alevi» (Nusayri vs. gibi fraksiyonlar)lik şeklinde dini bir üstyapıyı sürdüren bu halkları da incelemeyen, izah etmeden geçemeyiz. Çünkü mensuplarının dünyaya müteaddit kereler gelip gittiklerine inandığı bu halkları bile, Batı kafasına (düalizme, oryantalizme saplanmış kafa) anlatabilmek kolay değildir. Nerde kaldı ki o kafaya Hindistan halkları anlatılabilsin...

Son olarak şu kadarını vurgulayalım ki, bugün insanlık çağ atlamaktadır; Dünya yeni bir çağın eşiğinde... Bu genel gidişatın önünde süper devletler bile «yeniden yapılanma» gereği olarak değişiyor-

lar. Bu büyük oluşuma akıl erdirmek gerekirken Türkiye gibi bir ülkede kafayı —«komünist» gibi— bazı kelimelere takarak (sihirli, lânetli filân gibi) kısır çekişmelere girmek veya köhnemiş bir yapının —TCK 141, 142 gibi— anlamını yitirmiş yasalarına takılarak bağırıp çağırmak ahmaklıktır.

KATKI

Gerekli Bir Açıklama

Çok sık sorulan, Katkı isimli yazıların üslubu hakkındaki sorular üzerine şu açıklamayı yapmayı gerekli görüyoruz :

Bu yazılar sembolik mantıkla, matematiksel mantıkla düşünülmüş fikirlere, retorik kavramların yâni kelime ve ibarelerin (propozisyon) sonradan monte edilmesi ile ortaya çıkmaktadır. Mesela fikirler «Matematik-Mantık»daki bir «Latis» gibi tasarlanmakta ve retorik kavramlar sonradan notasyonlar yerine ikame edilmektedir. Daha sonra da sözün gelişi vurgulamalarla, bağ ifadeleri yerleştirilmektedir. Bu yüzden yazılarda alışılmış bir edebî üslup veya bir gazete yazısı şekli bulmak mümkün değildir. Çünkü Türkçe'de ve üstelik bugünkü kavram kargaşasında klâsik ve yerleşik üslup ve şekilleri kullanmak, lâfazanlıklara, saçmalamalara katılmak anlamına gelmezse —en azından— yeni birşey söylememek demektir...

Ayrıca taktik nedenler yüzünden her zaman bazı açıklamaların, netleştirmelerin ertelenmesi gereğinin ortaya çıkması, ve güç çalışma koşullarından dolayı kelime ve ibare seçimlerinde yeteri kadar titiz davranılamaması da okuyucunun öne sürülen fikirleri anlamasını zorlaştıran faktörlerdir.

Ama bütün bunlara rağmen bu yazıların ve yayınlanmasının, clağanüstü yoğun bir «emek» mahsulü olduğu bilinmeli ve buna hürmeten —ve de bu yoğun bilgidен yararlanmak üzere— gereken zahmete (biraz kafa yorma zahmetine) katlanılmalıdır. Türkçede terminolojik bir yapılanma da ancak böyle zanmetlerle oluşacaktır. Çünkü uygar dünyaya yetişebilmek için KERİM SADI'nin deyiimi ile «Beş Dakikada Hamlet» oynamamız gerekiyor.

KATKI

Eski Bir Meraklı'nın İtirafı

S U N U Ş

Aşağıdaki yazı, «İç Dinamik Programı»nı ciddiye almayarak veya alamayarak, ve devlet memurlarının plânlarına —tertiplerine— fazlaca güvenerek, kendi oyunları ile açmaza düşen —ve de büyük oyuncular tarafından hapiste unutulmak zorunda kalman— meraklı bir oyunbazın en samimi (ve adeta güncel) görüş, nakil ve itiraflarının —hatta itiraflarının itirafının— resmi belgesidir.

Bu belgeyi, hem —şekil, üslup olarak— «itirafçılık» literatürünün şaheseri seçilmeye değer gördüğümüzden (Çünkü bu itiraflar yanında «merd-i kıpti sirkatin söyler şecaat arzederken» vecizesi bile sönmük kalmaktadır.) ve hem de —muhteva olarak— henüz açmaza düşmemiş diğer oyunbazlara ibret olsun diye tek kelimesine bile dokunmadan aynen yayınlamayı bir görev sayıyoruz.

2. nolu. Sıkıyönetim As. Mah.
Başkanlığına,

İSTANBUL

Esas no : 1982/617

Karar no:

Davalı : Ferda AYKAN (Çanakkale Cezaevi)

Tarih : 21 Mayıs 1986

Ozü : 3216 sayılı yasadan yararlanmam için yaptığım müracaatın reddi üzerine, As. Yargıtay'ın bozma kararına uygun olarak verdiğim ifadedir.

KONU :

GİRİŞ

Geçen yıl (1985) haziran ayında, 3216 sayılı kanundan yararlanmak amacıyla müracaat etmiştim. Dilekçemdeki açıklamalarım «örgütü meydana çıkartacak ölçüde bulunmadığından» reddedildi. Mahkemeyi böyle bir karara iten nedenin, şimdiye kadar alışlagelmiş bir gizli örgüt anlayışının dışında da bir fikir etrafında bir araya gelebilen, yaptıklarını açıklamaktan çekinmeyen insanların örneğine pek rastlanılmamış olmasıdır. Zira, tarih boyunca kurulan Türk siyasi örgütlerinin tek bir amacı olmuştur; devleti ele geçirmek. Devleti elinde tutanların ise, bunlara karşı mücadelesi, daima devleti bu örgütlerin tasallutundan korumak biçimde gelişmiştir.

Benim ise, Türkiye Komünist Partisi Program ve Tüzüğü'nü yayınlarken hiçbir zaman T.C. Devleti'ni ele geçirmek gibi bir amacım yoktu. Bunu Avrupa tipi Komünist Partisi kurulabilmesi için bir tek-lif olarak gördüm ve imzaladım. Türkiye'de —o tarihlerde— böyle bir parti olabileceğini düşünüyordum. Fakat daha sonraki gelişmeler, hatalı düşündüğümü defalarca kanıtlamaya yeterli oldu.

ÖRGÜT DENEN «ŞEY»

Türkiye Komünist Partisi Program ve Tüzüğünü ilk olarak 6 kişi hazırlayıp, imzaladık; Ali Ergin Güran, Ferda Aykan, Musa Uysal, Orhan Selen, Süleyman Mızrak ve Mahmut Açıksöz. Bu altı kişiye dava açıldı ve tümü de sekizer yıl hapis cezası aldılar. Halen dördü cezaevlerinde bulunmaktadır. Diğerlerinden Süleyman Mızrak, 5-6 yıldır izini kaybettirmiştir. Orhan Selen ise, söylentilere göre Almanya'ya kaçmıştır.

Aynı Program ve Tüzük, bu defa onbir imza ile 1980'de tekrar yayınlandı. Bu yayında bilgim ve iznim olmadığı halde, ismime de yer verildi. Söz konusu «tekrar yayında», ilave olarak Ali Tümer, Cihan Yamaner, İbrahim Aydın, Mehmet Yavuz, Ali Bayram Kara ile Cihat Aydınşal'ında isimleri yer aldı. Bunlardan Cihat Aydınşal o tarihten sonra öldü. İlave isimlerden Ali Tümer, İbrahim Aydın ve Mehmet Yavuz bu yayın nedeni ile mahkemelerde yargılandılar. Haklarında 1984 yılında İstanbul Sıkıyönetim Mahkemesi beraat kararı verdi. Fa-

kat daha sonra Yargıtay'ın bu kararı bozduğunu ve tekrar yargılanmaya başladıklarını duydum. Davanın durumu hakkında şu anda bir bilgim yoktur.

Bu kişilerden Ali Tümer, aynı zamanda bir ara avukatlığımı üstlenmişse de, 1985 yılında «görülen lüzum üzerine» gibi bir gerekçeli bildirim ile avukatlığımdan ayrıldı. Şu anda sadece Ali Ergin Güran ve Mahmut Açıksöz'ün avukatlığını yapmaktadır.

Diğer kişilerden Cihan Yamaner ve Ali Bayram Kara hakkında sözkonusu «tekrar yayından» dolayı hiçbir soruşturma açılmadı. Bu şahıslara tanınan ayrıcalığın herhalde bilemediğim çok «derinlerde» bir nedeni olmalı. Cihan Yamaner'in İstanbul'da büyük bir avukat, Ali Bayram Kara'nın ise aynı şekilde Ankara'da tanınmış bir müteahhit olduğu artık herkesçe bilinmektedir.

İbrahim Aydın ve Mehmet Yavuz'la yargılandıkları sırada Metris Askeri Cezaevinde birlikte idim; sonradan bu kişiler tahliye oldular. Yine Metris'te birlikte olduğum Ali Ergin Güran ve Mahmut Açıksöz'le Çanakkale Cezaevinde aynı koğuşta birlikte kaldığımız halde, ailevi sorunlarım hakkında «dedikoduya» malzeme sağlamaları nedeniyle görüşmüyorum. Musa Uysal ise, 3216 sayılı kanundan yararlanma isteğimiz karşısında, herkesle ilişkisini kesti. Aynı koğuşta kalmayı tercih etti.

Bu iki yayın dışında, bu grubun bir kısmının, bir de Sosyalleştirme Derneği kurma girişiminde bulunduğunu duydum. Hatta bu girişim içinde birtakım başka kişilerinde yer aldığı söylendi. Fakat sadece bu konu üzerinde yoğunlaşmış ayrı bir dava açılma yoluna gidilmeyerek, bazı dernek kurucularının 1980 TKP Program ve Tüzüğü tekrar yayını ile ilgili açılmış davaya alındıklarını ve sonrada beraat ettiklerini Metris'te öğrendim. Zaten dernekle ilgili bir girişimim olmadığından, ayrıntılarını bilemiyorum.

İşte, örgüt denen «şey» bundan ibarettir. İlişkili olan her kişinin adı, ya yayın yoluyla, ya da şirket kurulması veya dernek müracaatı yoluyla devlet kayıtlarına geçmiştir.

Ne diyeyim, hâlâ sağda solda bir «kırıntı» kalmışsa, bunlarında «yok edilmesi» gerekli ise, bu da Devletin bu işlerle ilgili sayısız organlarına, kurumlarına ait...

Burada adı şu veya bu şekilde geçen kişilerin dışında herhangi bir kişi olduğunu duymadım ve bilmiyorum. İki yayın ve birkaç dernek kurma girişimi yapılmıştır; geçimi sağlamak içinde sonradan dağılıp giden iki şirket (Özatlım lim. Şti. ve ilke Adi Kom. Şti.) kurulmuştur.

Bunlara ilave olarak, birde Ali Ergin Güran'la 1976 yılındaki Bulgaristan seyahatimizden sözedilebilir. Bu seyahatla ilgili bilgileri, 1984 haziranında Ankara Emniyeti'nde alınan ifademde de belirtmiştim. Bir suç konusu oluşturmadığından ve aslında pek de bir önemi bulunmadığından burada tekrarlamayacağım.

Bu yazdıklarımın dışında kişiler ve olaylarla ilgili bir zorlamaya gitmem, ancak «iftira» ile mümkün olabilir ki, bu da benim açımdan büyük bir ahlaksızlıktır.

Zaten gizli örgüt kurma veya gizli örgüte üye olma gibi bir amaç taşımadığımdan ve prensib olarak «açıklığa» sadık kalmaya kararlı olduğumdan, bu bildiklerimi geçmişte de açıkladım, şimdi de açıklarım.

Eğer bir sürü terör eyleminde bulunan, cinayet işleyip, soygun yapan örgütlerde veya hertürlü melanet karıştıran yarı-gizli teşekküllerde yer almadığım için, «polisiye hikayelerden» oluşan birtakım bilgilere sahip değilsem, bu durum, benim bu kanundan yararlanmam için aleyhimde değerlendirilmemelidir. T.C. Devleti'nde çıkan kanunlar geneldir ve ilgili her vatandaşına uygulanabilir. Sadece, eşkiyalar, gizlilik hastası psikopatlarla uygulanmak üzere kanunlar çıkarılamaz. Onlara böyle bir ayrıcalık tanınamaz. Bugün uygulamada buna benzer bir durum görülüyorsa da kanlı kaatiller, gaspçılar, haydutlar birer birer serbest bırakılmışsa, bu benim açımdan adil, hukuki ve vicdani değildir.

Cezadan kurtulmak için muhbirlik mesleğini benimseyen kriminallerin, elini kolunu sallayarak dolaştığı bir ortamda bir-iki fikirleri sürmüş kişilerin hapislerde çürümesi ne ölçüde adaletle bağdaşabilir? Sormak isterim...

T.C. DEVLETİNİN TERCİHİ

Türkiye'de vatandaşlar, yarı-gizli tuhaf bir siyaset anlayışını benimsemişlerdir. Genellikle siyasi grubların söyledikleri ile yaptıkları, açıkladıkları ile amaçları daima farklı olagelmıştır. Bu tür siyaset

aşında herkes tarafından bilinip, anlaşıldığı halde, «bilinmemezlik-ten gelinir», anlamsız ve ülkeye zararlı bir «gizlilik» oyunu sürer, gider. Ve bu tür yarı-gizli siyasal kuruluşlar daima yabancı devlet istihbarat örgütlerinin vazgeçilmez çalışma alanı olarak, siyasete bulaşan birçok vatandaşın kısa sürede «iğfal edilmesine» yol açar.

Bu nedenle, özellikle o yıllarda 141 ve 142'inci maddelerin kaldırılması ile tam bir kaosa dönüşecek olan «gizlilik oyununun» artık ülkede hiçbir fikre yaşama alanı tanımayacağını, sadece soğuk savaşçı mihraklarca desteklenen ve devleti ele geçirip «hükmetme» amacındaki örgütlerin ortalığı yasal görünüm altında kaplayacağı endişesi ile, İtalyan örneğindeki gibi sözkonusu maddeler kaldırılmadan bir Komünist Partisi kurulabileceği teklifini imzaladım. Ama devlet kend tercihinin bu yönde olmadığını, aldığım sekiz sene hapis cezası ile sert bir şekilde belirtti.

Nitekim şimdi ülkede esen hava, tercih konusundaki bu yanılgılarıma hak verdirecek açıklıktadır. Hükümet kanadı, AET'ye üye olabilmek için, 141 ve 142'nin «gevşetileceğini» ilan etmiştir. Eminim, nerde tutacağını, ne kadar gevşeterek durabileceğini kendisi bile bilmemektedir. Bilse bile, giderek sınır çizebilecek güçten uzaklaşacağı bilinmeyecek bir durum değildir.

Kaldı ki, ana muhalefet partisi ise, iktidara geldiğinde 141 ve 142'yi tamamen ortadan kaldırarak Komünist Partisi'nin kurulmasına fırsat tanıyacağını —gerek devlet televizyonundan, gerekse gazetelerden— bizzat Genel Başkanı'nın ifadeleri ile açıklamış, hatta angaje olmuştur. Son kamuoyu yoklamaları da, muhalefetin bu vadinin pek fazla gecikmeyeceğini işaret etmektedir. Zaten, diğer partilerden de böyle bir gelişmeye karşı çıkan kalmamıştır, artık.

Bugün Türkiye'de —141 ve 142'nin kaldırılarak— Komünist Partisi'nin yasallaşmasını savunmak, «demokrasinin» bir ölçüsü sayılmaktadır. Demokrasi anlayışı üzerindeki tartışmalar bile, sadece, Anayasa'nın geçici maddeleri ile 141 ve 142'nin reddedilmesine inmiştir.

Bu konuda Avrupalı yabancı dostlarımızda (!), bize tavsiyelerde bulunmaktan geri kalmamaktadırlar. Hemde kendileri, ceza kanunlarında 141 ve 142'nin muadili veya benzeri olan maddeleri muhafaza ettikleri halde... Böylece yabancı dostlarımız tarafından T.C. Devletine öylesine bir korumasızlık tavsiyesi yapılmaktadır ki, bu gerçek-

leştiginde, her isteyen Türk solunda istediği gibi faaliyet gösterebilecektir, üstelik Türk vatandaşlarını da kullanarak.

Onlara göre zamanı artık gelmiştir; çeşitli ülkelere dağılmış «siyasi kaçaklarımız» bir yandan eğitilip, yetiştirilirken... Sayıları onbinlere ulaşan ve yarın şu veya bu şekilde Türkiye'ye dönecek olan bu insanlarımız için, Türkiye politikası ile ilgili «misafir ülkeler» kimbilir ne tür bir «gelecek» hazırlarlarken..., elbette zamanı gelmiştir.

İşte, ben TC Devleti'nin birkaç yıl sonraki politik ortamı için bile, hiçbir program ve politika oluşturmadığını, «günü birlik» yaşayıp, uzun vadeli düşünmediğini, sadece birtakım sorumsuz politikacı veya bürokratların dönemsel hırsları ile hareket ettiklerini gördükçe «hatamın» boyutlarını daha iyi kavradım.

Ne diyeyim, hayırlı olsun!; yakında «casuslardan» «istihbaratçılardan» ve «soğuk savaş pratisyenlerinden» oluşan bol bol Komünist Partisi kurdururlar, inşallah.

Böylece bende, demokrasi yarışında sağcılarımızdan bile fersah fersah geride bırakılıp, mahçup edirim.

Türkiye'de önümüzdeki yıllarda kurulacak örgüt tipleri artık televizyondan, gazetelerden davul-zurna ile ilan edilirken sayın mahkemeniz hâlâ benim «örgütü meydana çıkartacak bilgi vermediğimi» araştırmaktadır. İnsaf buyurun, geleceğin dev örgütlerinin yanında bizimkinin lafımı olur? Meydana çıksa ne olacak, çıkmasa ne olacak?

İsim dendi verdim, adres dendi bildirdim, amacınız dendi, dosyalar doldurdum, ne istenirse açıkladım, eğer bu örgüt (!) hâlâ «açığa çıkmamışsa», hâlâ kenarda köşede bir-iki «kıvrıntı» kalmışsa, artık gün sayan yeni örgütlerimizin önündeki bu son engellerinde temizlenebilmesi için, devletin emniyet kuvvetleri seferber olsunlar. Bulup yakalasinlar, hapislerde süründürsünler. Bütün bilgiler ellerinde, hâlâ ne diye duruyorlar, anlamıyorum.

Sayın heyetiniz, her yaptığımı, tüm bildiklerimi açıkladığım için —bütün gizlilik meraklısı «uyanıklar!» dışarıda dolaştıkları halde— ben hapislerde çürürken, örgütün hâlâ «meydana çıkmadığını» nasıl düşünebilir? Klasörler dolduran açıklamaları polis mi bulup getirdi? Savcılar mı araştırıp, ortaya çıkardı? Çıkardı ki, tek tek toplanıp en

ağır cezalara çarptırıldık. Türkiye’de böyle bir «açıklığa» örgüt mü dayanır?

Artık T.C. Devleti tercihini yapmış, hükümeti ile muhalefeti ile tüm dünyaya ilan etmiş, «meraklılar» geriye saymaya başlamışken, bir-iki fikir söyleyip, yol göstermeye çalışmış olan insanların hâlâ ne gibi «kıymet-i harbiyesi» olur?

İşte, ben bu nedenlerle, koskoca Devletin Avrupayı bile geride bırakan olağanüstü demokratik hoşgörüsü yüzünden mahcup olup, altında ezildiğim için, Türkiye’de Komünist Partisi kurmaktan vazgeçip, teklifimi geri aldım. Zaten İtalyan’ları bile utandıracak, böyle geniş bir demokrasi uygulaması karşısında, eski teklifimde nasıl ısrar edebilirdim ki?

Önümüzdeki günlerde Avrupa görmüş komünistlerimizin kuracağı ithal malı partilerimiz, vitrinlerimizi doldurdukça, cezaevindeki koğuşumdan «hayır dilemekten» başka ne yapabilirim? T.C. Devlet’i, kendi vatandaşlarına güvenmeyip, bir-iki «fikir» gibi şeyler söylemeye çalışanların yakalarına yapışıp, hapislerde çürütürken yabancı devletlerin «örgütleri» ile politik hayatını tanzim ettikçe, hakkımızda «hayırlı» olması için dua etmekten başka elimden ne gelir?

KAHRAMAN ADAYLIĞINDAN İSTİFA

Sayın heyetinizin, cezadan kurtulmak istediğim için, müracaatta bulunduğumu düşündüğünü biliyorum. Elbette, her insan hapisten çıkmayı ister. Bu, bütün canlılar için en doğal davranıştır. İnkâr edecek değilim. Üstelik «kahramanda» olmaya niyetim yok. Zaten, sosyal imkanlarım «kahramanlığa soyunup» demokrasi havariliğine çıkacak durumda da değildir. Ne dış dünyada, «kurtulmam için» kampanya açacak dostlarım var, ne de ülke içinde her söylediğimi onbinlerce kez çoğaltarak hertarafa yayacak destekçilere sahibim. Bu yüzden hiçbir kurum ile, demokrasi ve insan hakları konusunda polemik girmeye niyetim yok. Yatırırlarsa, yatacağım; çıkarırlarsa, çıkaracağım. İster demokrasiye ve insan haklarına uygun olsun, ister olmasın.

Zaten bugün ülke kahramanlardan geçilmez halde. Her mağdur duruma düşen çevresinde, yöresinde —küçük veya büyük— ama mutlaka bir kahraman. Hepsi bunun faturasını çıkarmaya hazır. Fakat

hiçbir halk bu kadar kahramana fatura ödemeyi, bu kadar kahramana hesap görmeyi kaldıramaz. Bizim halkımıza bu ölçüde büyük bir yük yüklemek zaten haksızlıktı. Birde kendim ilave olarak, bu yükü arttırmak istemem.

Bu yüzden geleceğin «kahraman adaylığı»ndan istifa edip, hatamı kabullenen bu dilekçeyi verip, TKP kurmaktan vazgeçtiğimi ilan ediyorum. Teklifimi geri alıyorum.

SONUÇ ve İSTEM :

3216 sayılı kanunun öngördüğü biçimde «örgüt denen şeyle» ilgili bildiklerimi açıkladım.

«Açıklık» prensibine bağlı kaldığım için, şimdiye kadar her yaptığımın, her söylediğimin hesabını vermekten kaçınmadığımdan, değil örgüt, kendim bile «çöktüm».

Yine, aynı kanuna uygun olarak «vazgeçtiğimi» bildirdim...

Bu nedenle, eğer bundan sonra sayın heyetiniz, hâlâ hapiste tutulmamdan bir yarar beklemiyorsa, kanuna uygun olan bu durumumu lehte yorumlayarak, cezamı indirme veya tamamen ortadan kaldırma yolu ile tahliyeme karar verilmesini talep ederim.

Zaten, 1 haziran 1984'den itibaren tutuklu veya hükümlü olarak cezanın 2 yılını tamamlamış bulunuyorum. Geriye kalan 13-14 aylık bir sürenin hapiste geçirilerek ne ülkeye, ne de bana bir fayda getireceğini, bir değişikliğe yol açacağını sanmıyorum.

Üstelik, dosyamın mahkemenizin elinde olması nedeniyle Açık Cezaevine gitme hakkımı da geçirmek sorunu ile karşı karşıyayım. Böylece müracaatım, neredeyse bir ikinci ceza haline dönüşmek üzere redir.

T.C.K. değişikliği ile 141 ve 142'inci maddelerin bile «gevşetilir», fiilen işlemez hale getirileceği bir ortamda, sayın heyetinizin daha fazla mağdur olmamı önleyecek bir karara varacağına dair olan inancımı muhafaza ediyorum.

Saygılarımla
Ferda Aykan
(İMZA)